

Nr 46.

Av herr **Lindhagen**, om ökat anslag till svenska föreningen för Nationernas förbund.

Man skulle kunna tycka, att en medverkan från den allmänna meningen inom staterna för fredens och rättens vägledning i statskonsten borde ostridigt anses såsom en ofrånkomlig eller åtminstone viktig angelägenhet. Med anledning av en framställning i riksdagen år 1924, som bland annat berörde denna sak och påkallade uttryck därför i folkförbundets akt, yttrade konstitutionsutskottet:

»Det torde ej råda delade meningar om nödvändigheten, att förbundets arbete stödjdes av den allmänna opinionen i respektive länder. I all förbundets verksamhet är det otvivelaktigt av synnerlig vikt att tillse, att denna grundval för arbetet vidmakthålles.»

Detta citat upprepas här för kuriositetens skull. Som bekant avslog utskottet då liksom vid andra tillfällen alla förslag till avsevärd handling i berörda syfte och detta praktiskt taget enhälligt. Vid 1925 års riksdag förmenade konstitutionsutskottets ordförande likaledes å ett enhälligt utskotts vägnar, att folkets vägledning i de stora mänsklighetsfrågorna tillhörde predikstolarna och föreläsningskatederna och icke statsmakterna. Statsutskottet har i sin mån följt samma grundsats samt avböjt eller ovilligt tillstyrkt allenast en småsmula i understöd för en sådan verksamhet. Till den rena evangeliska lärans förkunnelse anslås visserligen stora belopp, men denna lära, som är någonting helt annat än kristendomens uppfordran till fred och god vilja, hör väl knappast till de stora mänsklighetsfrågorna.

I överensstämmelse med förenämnda statskonst befinner sig nu det lilla anslaget till föreningen för Nationernas förbund på glid. Från 3,000 kronor nedsattes det till 2,500 kronor och nu i statsverkspropositionen föreslås allenast 1,500 kronor. Denna nedsättning motiveras med att förra riksdagen hyste en viss tvekan om lämpligheten av att fortfarande bevilja ifrågasvarande enskilda förening statsunderstöd. Därigenom blir föreningen således urståndsatt att bland annat hålla en liten upplysningsbyrå, till vilken just en intresserad allmänhet kan hänvända sig, vilket ock lär i stigande omfattning ske. På detta sätt tillspillo gives föreningens viktigaste uppgift och likaså riksdagens förenämnda uttalande år 1924 om den synnerliga vikten att fredsarbetet stödjdes av den allmänna opinionen.

Regeringen har ju ock detta år med påtaglig frikostighet velat tillgodose sociala ändamål. Man bör väl då ej samtidigt förbise, att spridandet av fredstankarna och god vilja i människornas sinnen är den viktigaste av

alla sociala omsorger. Utan denna grundval blir allt annat uppbyggande förgäves.

Det må till sist uttalas det förmenandet, att en regering med sin auktoritet bör stödja riktiga grundsatser och icke onödigtvis falla platt till föga för det tillfälliga majoritetssorlet i riksdagskorridorerna.

Det hemställes alltså,

att riksdagen ville bevilja svenska föreningen för Nationernas förbund för budgetåret 1926—1927 ett extra anslag av 3,000 kronor.

Stockholm den 20 januari 1926.

Carl Lindhagen.